

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

MUNINN

Nr. 13-14

15. Marts 1937

1. Aargang

En Vurdering af Krigen.

Her skal ikke skrives om »Sagens Kærne«, i hvert Fald ikke i den Betydning, Udtrykket efterhaanden har udviklet sig til. Jeg vil gerne gøre opmærksom paa, at dette Spørgsmaal er alvorligt - lidt mere end en pseudonym Skribler i forrige Nummer synes at være klar over. Ja, det er ikke blot temmelig alvorligt: det er dødsens alvorligt.

Meningen med dette er ikke at undersøge Krigens dybere Aarsager, Mulighederne for og Vejene til deres Fjernelse. For det første kan Krigen ikke afskaffes, fordi der til Erkendelsen og Modarbejdelsen af dens Aarsager kræves en højere gennemsnitlig, rationalistisk Standard, end der eksisterer eller nogensinde vil komme til at eksistere paa Jorden - trods 19. Aarhundredes skønne Drøm. For det andet er det hen i Vejret kun at tale om Krigens dybere Aarsager og om, hvorledes man engang i Fremtiden skal fjerne dem, - naar Krigen staar uden for vor Dør og afkræver os øjeblikkeligt Svar: Ja eller Nej. Det er meningsløst at sige til den jævne Mand: Du skal give dig til at modarbejde Zahoroff eller: Du skal skaffe dig en ny Mentalitet. Derimod er

der Mening i at sige ham: Naar Krigen kommer, skal du nægte at have nogetsomhelst med den at gøre.

Naar der i det følgende siges Krig, vil der blive ment baade Angrebs- og Forsvarskrig. I vore Dage er Forholdene nemlig saa indviklede, at det er umuligt at adskille disse to Arter af Krige. Paastanden om, at Tyskerne førte Forsvarskrig i Belgien var ikke ene Løgn. Tyskland havde ikke mere Skyld i Verdenskrigen end nogen anden Stormagt. Skellet skal, kan ikke drages mellem Forsvars- og Angrebskrig; men det staar mellem Krig og Fred.

Subjektivt (den enkeltes Vurdering).

1. Krig og Kristendom. - Krigen behøver ikke at være nogen kristelig Synd (selv om den kan gøres dertil af den enkelte). Hverken som Katolik, Skrifteolog eller praktisk Kristen kan man hævde dette. Thi: 1) Korstogene og den almindelige katolske Læggen Vægt paa ydre Værdier og deres Forsvar. 2) De tusinde indbyrdes modstridende Ting, der ud fra Bibelen er blevet »bevist« og stadig kan blve det. 3) Var der ingen Kristne i Verdenskrigen? Eller tog Soldaternes Kristendom i Almindelighed Skade af Deltagelsen i den? Ligele-

Vi har

Byens største Lager af **Skolebøger**
og **Skolemateriel**

M. Digmanns Boghandel,

Vestergade 3, Telefon 98

des er det ofte fremførte Billede af Kristus i Nærkamp med Granater o. s. v. tildels misvisende og ubegrundet. Thi det er overhovedet meget vanskeligt at tænke sig Kristus eksisterende i 20. Aarhundrede. Kan man tænke sig ham som Fabriksarbejder eller Slagtermester, saa ogsaa som Soldat i en for ham retfærdig Krig.

»Du skal elske din Næste -«. Udelukker dette Bud da ikke Krigen for den Kristne? Nej. Man vil ikke tage i Betænkning at slaa en afsindig Voldsforbryder ned. Saaledes er det absolutte i Budet brudt, og der er frit Spil for andre Undtagelser, som maa bero paa et personligt, intellektuelt begrundet Skøn, som ikke har noget med vedkommendes Kristendom at gøre.

Det er forkert for direkte og for ensidigt absolut at drage Kristendommen ind i Spørgsmaalet ogsaa af den Grund, at en stor Del af Befolkningen ikke bekender sig som kristen. Det er vistnok klogest at bedømme og dømme Krigen ud fra et rent menneskeligt Synspunkt, som alle, der vedkender sig deres Menneskeværdighed, maa godkende.

2. Krig og Menneskelighed. - Ved saaledes at udelukke det kristne Absolut og udelade første Halvdel af Dekalogen (og det store Bud i Loven) i Vurderingen svækker man hverken Kristendommen eller gør Krigen mere tilladelig. Thi det højeste Ideal for al Menneskelighed er udtrykt i Budet om Næstekærlighed, som ikke blot er en kristelig, men ogsaa en menneskelig Grundlov. Et Samfund, hvor enhver hader Næsten, kan ikke eksistere. Et Menneske, der kun elsker sig selv, er en Umulighed. Hvor stor Foragt man end nærer for Religion, kan man ikke komme uden om Budet om Næstekærlighed, hvis man vil være Menneske.

Ingen af os overtræder i det daglige Forbudet mod Mord, Hor, Tyveri etc. Men saa Krigen? Den er i sit Væsen højeste Potens af disse og alle andre Forbrydelser og al anden Ondskab. For den enkelte er Krigen et Helvede. Subjektivt er der absolut intet godt ved den. Der er ikke Gnist af Sandhed i Talen om Helte, Heltedød o. s. v. Skulde Krigen kun bedømmes ud fra et rent subjektivt, moralsk Synspunkt, maatte den fordømmes ubetinget og havde ikke kunnet eksistere. Men nu tror de fleste, at der findes noget, ja saa meget, der kan lægges i Krigens modsatte, positive Vægtskaal, at den vipper den negative op. Det er Løgn. Thi det er utænkeligt, at Verden skulde være saa bagvendt indrettet, at noget, der religiøst - moralsk er absolut forkasteligt, set fra den anden Side kan være retfærdigt og godt.

Objektivt (Folkets Vurdering.)

Forsvarskrigen beror paa to Ting: 1) en mere forstandsmæssig Overbevisning om, at man kan forsvare sig og derved udrette noget godt med Kanoner; 2) en mere instinktiv Fornemmelse af det uundgaaelige i at skulle slaa fra sig.

1. Krigen som Middel. - Krigen er umulig som Vej til bedre Tilstande. Krigens Princip er Magt og ikke Ret, derfor bliver dens Væsen den størst mulige Ødelæggelse af baade materielle og aandelige Værdier. Ødelæggelse er Uret. En retfærdig Sag er gjort uretfærdig i det Øjeblik, den forsvares med uretfærdige Midler. Krig er Ondskab - Helvedes Ondskab i højeste Potens. Resultatet af den er endnu større Uret og Ondskab - kan kun være det. - Derfor er endnu aldrig nogen Strid blevet bilagt ved Krig, endnu aldrig nogen sand Fred blevet sluttet efter en

Prøv vort lækre

Wienerbrød

R. Bøgebjerg Pedersen,

Skoletorvet. — Telefon 1163.

Det er klart,

|| jeg kan byde Dem det bedste, jeg har Eneforhandling i Plader for:

|| Sin Herres Stemme, Columbia, Rex og Crown.

Radio. — Grammofoner. — Foto.

Hj. Skaftø, Søndergade 4.
Telefon 1000.

Krig, kun er den ene Part for en Tid blevet undertvunget. I hver eneste »Freds«-slutning gemtes Spirerne til den næste, endnu frygteligere Krig.

For f. Eks. 2000 Aar siden var et Folks Krigeriskhed et sandt Udtryk for dets Livskraft. Dette gælder ikke i det 20. Aarhundrede. Thi Krigen er blevet upersonlig, maskiniseret. For 2000 Aar siden gik et Folk til Grunde, hvis det ikke var krigerisk. Nu gaar det til Grunde, hvis det omsætter sin Livskraft til Gas og Krudt, hvis det sætter sin Lid til Kanoner. Et Folk er en aandelig Størrelse, derfor kan det kun forsvares med aandelig Kraft. Før kunde den aandelige Kraft finde Udtryk i Krig, nu ikke.

Krigen er absolut forkastelig som Princip og som Middel til Forsvar.

Oprustning fører med usvigelig Sikkerhed til Krig. Begynder et Folk at opruste, har det bogstavelig talt forskrevet sin Sjæl til Djævelen. Det eneste positive, man opnaar ved Krigen, er at yde sit Bidrag til Forøgelsen af »Rustningskapitalens Blodpenge«.

Hver eneste dræbt Soldat i Verdenskrigen gav Kapitalisterne sit Liv, sin (og fiores) Lykke plus 50,000 Kr. i Nettofortjeneste. Disse Værdier blev ikke, som det saa smukt hed, givet til, men de blev taget fra Fædrelandet.

De, der vil Oprustning, kan sige saa mange smukke Ord om deres Afsky for Krig og deres Vilje til Fred, som de lyster: enhver kan se, at de ikke rører en Finger for Sagen, men at de tværtimod modtager Krigen med aabne Arme.

2. Krigen som Nødvendighed. - Af det foregaaende fremgaar det, at Krigen ikke blot ikke naar det Maal, den tilsigter, men at den endog kun kan føre til det stik modsatte. Hvis man erkender dette, er det uholdbart at paastaa, at Krigen er nødvendig, uundgaaelig. Thi det vil sige, at Vilddyrets Instinkter er det herskende i Mennesker, og det er der dog vel ingen, der tør paastaa. Dog kan Krigen rimeligvis ikke undgaas, og naturligvis kan man ikke kalde dens Deltagere Umennesker eller blot et Gran mindre menneskelige end Militærnægterne; men eet skal man vide:

En Forsvarskrig kan aldrig begrundes eller forsvares fornuftsmæssigt. Thi der findes et Middel til at forsvare sig, som i Effektivitet langt overgaar Krigen: ikke at forsvare sig. Passiv Modstand er den eneste Kampmetode, der er værdig for et Folk, der tror paa mere end Meterstokken og de fem Sanser, den eneste Maade, hvorpaa det kan bringe sin Livskraft til Udtryk i Forsvaret.

Der findes kun tomme Illusioner og forestilt Uundgaaelighed at lægge i Krigens positive Vægtskaal. Vender man sig saa til den negatives Indhold, lyder Dommen over Krigen saaledes: Absolut og ubetinget Forkastelse for enhver Form af den.

Den Pacifist, der godkender en Forsvarskrig, er ikke Pacifist.

Jørgen Laursen Vig.

Om Fredsforeninger, Sagens Kærne m. m.

(Herman Sørensen tilegnet).

For kun 20 Aar siden rasede Verdenskrigen over Europa. Med dens frygtelige Virkninger i frisk Erindring maa ethvert normalt tænkende Menneske af hele sin Sjæl hade Krigen og ønske Fredens Bevarelse. Maalet: Aldrig mere Krig er vi alle enige om. Men Vejen til Maalet skiller.

Der er f. Eks. Fredsforeningerne, hvis Virksomhed Herman Sørensen har omtalt. Det fremgaar heraf, at Fredsforeningerne først søger at komme Rustningskapitalen til Livs. I vor marxistiske Tid er dette naturligvis et taknemligt Hverv, men at man her skulde have fundet Krigens Aarsag, maa dog vist anses for ret tvivlsomt. Der har jo været ført Krig gennem Aartusinder, men Rustningskapitalen har dog kun eksisteret det sidste halve Aarhundrede. Forøvrigt gaar Vaabenfabrikerne vel efterhaanden over til at blive statsdrevne eller i hvert Fald statskontrollerede Foretagender.

Som Middel Nr. 2 til Krigens Afskaffelse anbefaler H. S. den unge værnepligtige Mand at blive Militærnægter. Saafremt denne Opfordring blev fulgt Jorden over, vilde al Krigsfare naturligvis fordufte. Men da dette vel maa anses for umuligt, er det aldeles uforsvarligt at svække vort Lands Forsvar

med den Militærnægter-Agitation, Fredsforeningerne udfolder.

Danmark maa naturligvis have et Forsvar til at hævde vort Lands neutrale Stilling under en Stormagtskrig. Vi kan da ikke uden videre lade en fremmed Magt besætte vort Land, hvis tusindaarige Selvstændighed har kostet Tusinder af unge Mænds Liv. Under Verdenskrigen viste det sig, hvad et Forsvar kan udrette. Skulde vi da under en kommende Stormagtskrig bare lægge Hænderne i Skødet og lade Kyster og Byer ligge uværnedede hen? Mon noget Menneske med en Smule Fædrelands-kærlighed i Livet i Alvor kan forlange det?

Det lader da heldigvis ogsaa til, at Socialdemokratiet har forladt Tanken om den isolerede Afrustning. De Radikale, der tidligere var denne Tankes uforfærdede Forkæmpere, har ladet sig overtale og er nu i hvert Fald paa Overfladen (Fredsforeningernes Formand Jesper Simonsen er stadig radikal Politiker) naaet frem til det Standpunkt, I. C. Christensen i sin Tid indtog, og som bevirkede, at det radikale Venstre udskilte sig fra Venstrepartiet.

Det er sørgeligt at se, hvordan det tidligere liberale og frihandelsvenlige radikale Venstre nu optræder som Marxismens Haandlanger i Danmark og hermed er med til at svække den personlige og økonomiske Frihed, der er Folkestyrets Grundlag. Statsindgreb og Statsregulering er efterhaanden blevet Tidens Løsen ogsaa i Danmark.

Og her staar vi efter min Mening ved »Sagens Kærne.« Marxismen har, hvad enten den optræder som Bolchevisme, Nationalsocialisme, Fascisme eller Socialdemokrati, undergravet Folkestyret, og Resultatet er Diktatur i en Række europæiske Lande og et forkvaklet Folkestyre i de øvrige. I

Diktaturets Fodspor er som for 250 Aar siden fulgt de merkantilistiske Tanker om Selvforsyning og andre Taabeligheder. Landene søger at blive økonomisk uafhængige. Mistænksomhed og Frygt Nationerne imellem bevirker Oprustning og Oprettelse af Allianceblokke. Man forbereder sig paa en ny Krig.

Vejen frem maa da gaa over Ruinerne af alle de hæmmende Grænser, der skiller de europæiske Stater, frem til det frie, økonomiske og kulturelle Samvirke mellem Nationerne. Folkeforbund, Esperanto m. m., men først og sidst fri Handel maa knytte Europas Lande saa tæt sammen, at Briands gamle Drøm: Europas forenede Stater om ikke formelt saa reelt er oprettet. Da vil en Krig være umulig. For hvem vil vel føre Krig med sig selv?

Men paa Vejen frem er alle gode Kræfter nødvendige, Ungdommens ikke mindst. Altsaa: réveillez-vous - paa Dansk: Vaagn op og tag fat!

Thomas Bolvig.

Kritik.

I sidste nummer af »Muninn« mærkede man uvilkårligt en vis »K. U.« atmosfære.

For det første var alle gymnasiaster indbudt til K. U. møde, det kan jo ikke angribes; men da »Muninn« aldrig før er blevet brugt som annonceblad i den forstand, tror jeg, det havde været bedre at have sparet den halve spalte til et bedre formål.

Men det, der var mest graverende, var et par anmeldelser, der var sat op mod hinanden som modsætninger; maaske er det ogsaa rent meningsmæssigt set; men at en pjece af en udenlandsk forfatter med et så

Alt i brugte

BØGER

købes og sælges

ANTIKVARIAT - Aug. Kaa - Nygade 8

„LA REINE“

besørger Deres Blomsterhilsen hvor og naar som helst De ønsker det paa faa Timer.

Søndergade 2

Tlf. 29, priv. 908

synes heller ikke, man kan andet end respektere K. U. for deres Invitation til Foredraget. Man skulde dog tro, at netop Emnet: »Forsvar contra Afrustning« maatte interessere alle, især efter Diskussionen, der har været her i Bladet. Er det saa egentlig ikke ganske ligegyldigt, hvilket Parti, der inviterer eller hvilket Parti Taleren tilhører? Havde det været et hvilket som helst andet Parti, der havde givet os det Tilbud, vilde det ogsaa være blevet modtaget med Glæde. Derfor forekommer det mig forkert at kritisere Red. saa stærkt.

I det hele taget undrer det mig, at det ikke var Eleverne selv, der kunde opdage den Fejl, der muligvis var begaaet. Er det nødvendigt at have Lærerne til at aabne Læsernes Øjne for, hvad der egentlig staar i MUNINN?

Bent Jørgensen.

Vi modtager med Glæde enhver Kritik af Bladet, naar den er berettiget.

I Anledning af Nr. 12 er der imidlertid rettet et meningsløst Angreb mod Redaktionen. Naar Eleverne faar en Indbydelse til et Møde, er det naturligt at annoncere det i deres Blad. Lige meget fra hvem Indbydelsen er. Mere er der ikke at sige til det, men Nis gør en Fjer til fem Høns, seks Linier til en halv Spalte.

Envidere var der en Opfordring til at læse et bestemt Nummer af »Kons. Ungd.«. Der har aldrig før været nævnt noget politisk Parti, og naar det skete her, var Grunden den, at Herman Sørensen i sit Svar kom ind paa K. U. For at anbefale en nærmere Udredning af Problemet, set fra to Sider, opfordredes der til at læse A. Huxleys Pjece og omtalte Nr. Jeg personlig har ingen Interesse af, at man læser Huxley eller politiske Blade.

»MUNINN« er blevet et nyt K. U. Organ, siger Lærerne. Det er ikke fordi et Par Abonnementer fra eller til spiller nogen Rolle, men hvorfor ikke faa en Forklaring hos Red. i Stedet for at skabe Misstemning mod Bladet blandt Eleverne?

Erling Mortensen.

Det gælder Danmarks Ungdom.

Hovedindholdet af Herman Sørensens sidste Artikel er: Kan du forsvare Militær og gaa med til at slaa ihjel? Men han tænker ikke paa, at et dansk Forsvar netop er det bedste Værn mod en Fjendes Indtrængning i Danmark, og derfor har Forsvaret netop til Opgave at holde vort Land udenfor Krigen og forhindre Mord paa danske Borgere.

Vort Forsvar er som et Advarselsskilt. Netop fordi Risikoen ved at angribe et velrustet Danmark ikke vil staa i noget rimeligt Forhold til den eventuelle Gevinst. Vi har baade Hanssen Nørremøllers og General Ludendorffs Erklæring for, at Danmark kun undgik tysk Okkupation 1914-18 paa Grund af det dengang saa kraftige Forsvar. Men hvis jeg bliver angrebet, vil jeg forsvare mig, for jeg ønsker at leve. Danmark maa ogsaa værne sit Liv, hvis den danske Nation ønsker at leve. Jeg forstaar ikke de Mennesker, der ikke vil bringe Ofre for at faa Lov til at leve som frie Mænd i et uafhængigt Danmark.

Regeringens Militærforslag prisgiver os. Vi prisgiver hele vor Grænsebefolkning. Blot Halvdelen af den Styrke, Tyskland i Fredstid har i Sydslesvig, kan trænge op til en Linie Silkeborg-Aarhus, før man kan

Prøv mine

Standard Habitter

Hatte · Slips
Manchetskjorter
i stort Udvalg.

syet paa eget
Værksted
fra 78 Kr.

P. Knudsen,

Sønderg. 4 · Telf. 186.

De gaar aldrig forgæves
efter

Vi har netop den

Sko. De søger. .

SKOTØJ

naar De søger den Forretning, der har
det største Udvalg — mindste Priser.

Magnus Theibel,

Søndergade.

Telefon 586.

begynde at tænke paa et Forsvar. Forslaget forringer Flaaden og mangler et Luftforsvar. Den værnepligtige Ungdoms Uddannelse forringes. Den kan blive sendt i Skyttegrave uden at have lært at værne sig. De mange Citater fra Gymnastikreglementet, som H. S. bringer, viser os tydeligt, hvad Soldaten kan blive udsat for. Den Dag kan komme, da H. S. vilde være glad for at kunne være med til at værne sig mod noget saadant.

H. S. mener, at han er mere alvorligt tænkende end de, der ikke vil afruste. Men vi tænker ikke alene paa os selv, men paa Danmarks aartusindgamle Uafhængighed, den Frihed, det Demokrati, for hvis Skyld vi kan blive nødt til at møde Bly med Bly.

Jeg vil bruge H. S.'s Ord og sige, at det maa ramle for ens Logik, naar man læser, at vi lægger Hænderne i Skødet og siger, at Fremskridt er umuligt. Idealet og Maalet er en afrustet Verden, men man maa se Realiteter i Øjnene og tage Kendsgerninger til Efterretning. Da kan der ikke være Tvivl om, at for Danmarks Vedkommende betyder Afrustning Selvopgivelse, Selvudslettelse, Krigens Rædsler over Danmark. Forsvar er Fred, Frihed og Uafhængighed.

Kendsgerninger og Historien burde være Bevis nok for Rigtigheden af denne Paa-stand, H. S. kalder Dumhed. Det maa han gerne. Thi vi udbringer ikke, som han tror, et Leve for Dumheden, men for, hvad vi anser for rigtigt. Og hvis H. S. stadig vil kalde os Repræsentanter for Dumheden, rokker det i hvert Fald ikke min Overbevisning. En saadan Paa-stand er for letkøbt til, at den kan gøre Fordring paa at blive anset for fremsat fra kompetent Side.

Erling Mortensen.

Vi giver endnu en Gang Læserne Lejlighed til at deltage i denne Diskussion. Indlæg modtages, men med Forbehold for Optagelse.

Periissemus nisi periissemus.

Den eneste Maade, paa hvilken man kunde faa afskaffet Terminsprøver og meget andet af den Slags, som faar Dødelighedsprocenten blandt Ungdommen til at stige, var, hvis man lod en Jernbanefunktionær (en af dem, der staar og vræler paa Perronen i al Slags Vejr) brøle disse kendte Ord ind i danske Undervisningsministerium: „Alle skifter!“ - og saa altsaa, at det virkede. Men Spøg tilside (paa Grund af Travlhed er „til Side“ her stavet i eet Ord) - vi har haft Terminsprøve.

Mig og de andre sku' sædde i Tegnesalen, hvilket vi haabede vilde faa en heldig Indflydelse paa Tegnsætningen. Ha, ha! Naa, undskyld - saan noget ka' man jo komme til.

Vi var der allesammen, og som Aakjær vilde sige „store sidder, mindre staar paa Bænk og bitte Skamler“. Læreren har skrevet Stilene op paa Tavlen - altsaa kun Titlerne. Emnerne var - nej, jeg vil ikke gentage - de er nemlig kun morsomme een Gang.

Saa sku' der altsaa være Ro i Salen i fire Timer - det var der osse - næsten. I den første halve Time hører man kun Lyden fra Læreren, som a' der skræller og spiser en Appelsin; det er kun noget, han maa. Der eksisterer ikke en mere gennemtrængende Lugt end den, der udstrømmer fra en Appelsin - man tror, det er Jul endnu - men hvad, Julen varer jo osse til Paa-ke. Uvil-

E. LISBERGS FRISØRSALON
ØSTERGADE 2 . SILKEBORG

TELEFON 1031

kaarligt kommer jeg til at tænke paa Manden, der gik og raabte med Appelsiner og Nødder - for det første sagde han „Nør“, og for det andet rykkede Falck ud (ikke Falck-Hansen) fordi det lød, som om han raabte: „Å besvimer og dør!“

En hviskende Stemme lyder over til mig: „Hvornaar døde Holberg?“ Sikken et Spørgsmaal - jeg har da nok at gøre med at huske min egen Families Fødselsdage.

»Klokken slaar - Tiden gaar,
Middagsmaden forestaar«.

Der er kun en Time tilbage. Læreren er osse træt. Jeg kommer igen til at mindes Aakjær, som i følgende Vers lige har truffet Stemningen.

»Larsen i sin Mørkningskrog
ta'r søvnigt til at gabe,
snart han vil sin Billedbog
af de Smaa'hænder tabe«.

Saa er der et Kvarter igen. Nu er det vist paa Tide at faa begyndt at skrive ind. Man hører kun Pennenes og Tarmenes Skrigen. Nu rang det! »Vi afleverer«! Læreren er kvikket op. Fruen og lille Hannibal venter nede paa Gaden. Vi glider forsagte ud af Lokalet. En lille, ung Dame faar af sine Kammerater at vide, at eftersom hun har valgt Stilen »En stor Personlighed i det 18. Aarhundrede«, er det forkert at skrive om Stauning. Tja - hvem ved - han var det maaske dengang.

Det var den første Dag - den anden Dag er værre, og den tredie Dag er det sørgeligt at se, hvilken Forandring der er foregaaet med Eleverne. Ansigterne er furede og hærgede. Haaret hos en enkelt er blevet hvidt paa en Nat (det var ikke hos mig).

Men den tredie Dag gaar, og saa er det slut. La crise est finie. Ud til Vaaren - ud til Solen og Livet - ud til den danske Foraarspige. Blæse være med Engelsk og Tysk, naar blot vi ved, at »verlieben« gaar efter den svage Bøjning. Væk med alle mugne og støvede Folianter - Amor vincit omnia!

»Le rêveur«.

Naar det kræves, at MUNINN skal være upolitisk, er dette Krav fuldt berettiget, hvis der dermed menes, at det bør redigeres neutralt, men det er desuden unødvendigt, da vi regner dette for en Selvfølge, der aldrig vil brydes. Vi havde i dette Nr. tænkt at bringe to Interviews med henholdsvis en Modstander og en Tilhænger af Forsvar. Disse maa Læserne gaa Glip af. Thi vi kan af Klagerne over Nr. 12 kun slutte, at selv Meningsudvekslinger mellem politisk farvede, der tydeligt viser deres Standpunkt, kræves fjernede.

Red.

Næste Nr. udkommer d. 15. April. Bidrag modtages til den 9. April.

Udgivet af Gymnasieforeningen „Huginn“.
Formand: Jytte Buchter. Kasserer Ejner Sørensen.
Ansvarshavende Redaktør: Erling Mortensen.
Tryk: J. Ernstsen, Søndergade 2, Silkeborg.

»OMSK«

Cigaretter
Cigarer
Tobak
Piber
Stokke, Punge

P. D. Thomsen,
Vestergade 21.